

Strijd op het schoolplein ontroert

1 oktober 2012 - Weekkrant de Toren

ZALTBOMMEL - Een voorstelling in De Poortერი, gebaseerd op een boek van Jacques Vriens... Komt het u bekend voor? Dat kan. Van de bijna honderd verhalen die de vriendelijke schoolmeester in de afgelopen veertig jaar optekende, is het waar gebeurde 'Achtste-groepers huilen niet' na 'De bende van de korenwolf' de tweede musicalbewerking.

Jacques Vriens is de schrijver van *Achtste-groepers huilen niet*.

Laat ik één ding voorop stellen: ik ben ab-so-luut geen huilebalk. Dit tot ergernis van menig vriendin die bij *The Boy in the Striped Pyjamas* de zakdoeken aanrukt, terwijl ik me hardop uitlaat over die SS'er (had hij geen glansrol in Harry Potter?). Hoe irritant dat ook mag zijn; ik deel in elk geval één eigenschap met negentig procent van het publiek vanavond. Want achtste-groepers zijn in groten getale aanwezig. Heersen de gevechten om het boek nog steeds onder de bijna-brugklassers, zoals ik me herinner van pakweg tien jaar geleden? Of is het een gevolg van de lovend ontvangen film?

“Onco-watte?”

In ieder geval blijkt uit de vele 'o ja'-kreten dat kinderen en masse scènes uit het boek herkennen. En dat terwijl de Van Engelenburg Theatervoorstelling kiest voor een geheel ander perspectief op het verhaal van de stoere, voetballende doch zieke Akkie. Oud-klasgenoten Joep (Arjen Arnoldussen) en Elise (Sophie van Oers) ontmoeten elkaar in hun studietijd op het plein van hun oude basisschool. Ze halen herinneringen op aan de tijd waarin Akkie leukemie kreeg. Het acteerwerk is verbluffend; samen spelen de twee moeiteloos jong en oud, vertolken zij ouders Hans en Loes op 'beter-wordt-dag', zijn ze Akkie en dokter Snor tijdens de beenmergpunctie en kruipen ze in de huid van de overige klasgenoten bij het voetbaltoernooi. De twee schetsen met de verschillende perspectieven pure en rauwe emoties als blijkt dat Akkie niet mee mag op kamp, of wanneer ze hoort dat ze naar de oncologie-afdeling (“onco-watte?”) moet. En wis en waarachtig: de ogen raken nat.

“Ik wou dat ze hier was”

Maar niet voor lang. Hoewel de breekbare, zuivere zang ontroert en de dialogen even doen slikken, blijft luchtigheid de boventoon vieren. Zo leeft Akkies ziekte in voetbaltermen van FC Akkie en FC Leukemia. Het maakt van *Achtste-groepers huilen niet* een vernieuwende aanvulling voor de liefhebber van Jacques Vriens, waarbij huilen helemaal niet hoeft. Of misschien van het lachen, want plezier lijkt in de muziektheatervoorstelling het credo te zijn. Plezier met vrienden, met sporten. Plezier met katten en met dokters. Plezier - zelfs met herinneringen.

“Weet je wat ik nou zou willen?”

“Wat?”

“Ik wou dat ze hier was.”

“Maar... ze is er toch ook?”

“Ja.”

Door: Sterre van der Hee, Weekkrant De Toren:

http://www.deweekkrant.nl/artikel/2012/oktober/01/strijd_op_het_schoolplein_ontroert